

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Maisey Yates

Elvenne feleségül?

Charlotte Phillips

Alibipár

Maya Blake

Nem én választottalak

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátoló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maisey Yates, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: His Diamond of Convenience (Harlequin Mills & Boon, Presents)

Magyarra fordította: Gaáli István

© Charlotte Phillips, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: The Plus-One Agreement (Harlequin Mills & Boon, Kiss)

Magyarra fordította: Vas Krisztina

© Maya Blake, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: Claiming My Hidden Son (Harlequin Mills & Boon, Presents)

Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 118. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-708-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maisey Yates
Elvenne feleségül?

1. FEJEZET

Victoria utálta az izzadság- és tesztoszteronszagú edzőtermeket, ennél kellemetlenebb helyet aligha tudott elképzelni. Ha nem kellett volna feltétlenül találkoznia Dmitri Markinnal, soha be nem tette volna ide a lábát.

Végigsimított a haján, és magas sarkú cipőjében célirányosan átvágott a termen, nem véve tudomást a férfiak érdeklődő pillantásairól. Az egyikük utánafütyentett, amikor elhaladt mellette. Victoriának megfeszültek az izmai, de nem állt meg, nem is nézett oda, hanem megemelte az állát, szorosabban fogta a táskáját, és hangsúlyozott fesztelenséggel lépkedett tovább.

Ki nem állhatta az ilyen férfiakat, és egyébként is az a hír járta, hogy nehezen megközelíthető. A családi béke érdekében, és főleg azért, hogy apja kegyét visszaszerezze, egy alkalommal megpróbált rangjához méltó házasságot kötni – ami apja szemében azt jelentette, hogy nemesemberhez megy feleségül. Ám a házasságból nem lett semmi, mert vőlegénye beleszeretett a házasságközvetítőbe. Így Victoria most visszaállt a rajtvonalra, és a jótékonysági projektjeire koncentrált, meg arra, hogy öregbítse a család hírnevét a médiában.

Aztán tudomására jutott, hogy Dmitri Markin birtokában van valami, amire nagyon vágyik. És olyasmit tud ajánlani cserébe, ami Markinnak nincs meg. Ebből teljesen új terv született a fejében – sokkal jobb, mint hozzámenni egy herceghez.

Nem vallhat kudarcot. Ezúttal semmiképp!

Megérkezett az edzőterem hátsó, elkülönített részébe, és meglátta Markint egy másik sportolóval edzeni. A két férfinak csupasz volt a felsőteste, és olyan elszántan küzdöttek, mintha az életük múlna rajta.

Férfiak...

Rögtön felismerte Markint: magasabb volt ellenfelénél, nagyon izmos, és egész felsőteste tele volt tetoválva, pont ahogy leírták neki.

Megállt, karját keresztbe fonta:

– Dmitri Markin?

A férfi átkarolta ellenfele derekát, felemelte, és átdobta a vállán, úgyhogy az háttal a szőnyegre zuhant. Aztán felegyenesedett, és lihegve Victoria felé fordult, kezét keskeny csípőjére tette. Mellkasán patakokban folyt a veríték, le a hasizmaira, és tovább a sötét szőrzet közt, mely az edzőnadrág derékgumija alatt nyilván még dúsabbá válik...

Victoriában forróság áradt szét; gyorsan elkapta tekintetét arról a helyről. De az sem segített, hogy a férfi arcát nézte. A fényképek nem készítették fel ilyen fokú kisugárzásra. Gyomra összerándult, csak állt ott megkövülten, a férfi jelenléte bénítóan hatott rá.

Markin sötét haja vonzóan kócos volt, szeme derűsen csillogott. Orra kissé szabálytalan volt, valószínűleg eltört, de ettől csak még vagányabb lett a külseje. Aztán ott volt az a mély barázda a felső ajkán, ami kissé gúnyos kifejezést kölcsönzött a szájának, még akkor is, amikor mosolygott.

Enyhe remegés fogta el Victoriát; nagyon össze kellett szednie magát, hogy ne látszódjon a nyugtalansága. El kell intéznie ezt az ügyet: ez az egyetlen módja, hogy helyrehozza kapcsolatát az apjával, és végre a jövőbe nézhessen.

Ez az átkozott pasas.

Tekintete visszavándorolt Markin mellkasára; érezte, hogy ég az arca. Mi ütött belé? Az előbb még fázott, most meg tűzforró! Miért nem tudja levenni a szemét erről a testről?

– Igen, az vagyok – felelte Markin. Levette a kezét a csípőjéről, kihúzta magát.

Victoria megköszöri a torkát.

– A nevem Victoria Calder.

– Nem tudom, hallottam-e már ezt a nevet. És arról se tudok, hogy találkozót beszéltünk volna meg.

Kiejtésében az Angliában töltött évek ellenére is volt egy árnyalatnyi orosz akcentus. Többször végigmérte Victoriát, amitől újabb forróság hullámok csaptak át a lányon. Kétségbeesetten próbált a tervére koncentrálni; nem hagyhatja, hogy bármi elterelje a figyelmét!

– Csak egyféle nőt ismerek, aki beállít ide bejelentés nélkül. Ha üzletről akar beszélni, legjobb, ha időpontot kér a titkárnőtől. Ha mást akar, akkor vegye le a ruháját.

Victoria figyelmen kívül hagyta a szemtelenkedést, ahogy az újabb forró hullámot is, melyet e szavak kiváltottak benne. Markin csak fel akarja bosszantani. De nem hagyja magát, még akkor sem, ha úgy kalapál a szíve, mintha át akarná törni a bordáit.

Nyelt egyet, majd egyenesen a férfit nézett.

– Köszönöm, de inkább magamon hagyom. Nem beszélhetnénk valami kellemesebb helyen?

– Szerintem ez a hely nagyon is kellemes. Én maradok.

Edzőtársa időközben felállt, és felváltva nézte őket.

– Akkor megkérhetné a társát, hogy hagyjon magunkra – javasolta Victoria.

– Miért? Mégis levetkőzik?

Victoria hangosan megköszörülte a torkát, és megvető arcot vágott, de közben bizsergés futott végig a hátán.

– Attól tartok, le kell mondania erről a vágyfantáziától. Majd csak akkor veszem le a ruhám, ha hazaértem, és veszek egy meleg fürdőt. De mindenképp beszélünk kell.

– Ez úgy hangzik, mintha bajban lennék. De mivel nem feküdtem le magával, el se tudom képzelni, hogy miért. Nem okoztam magának kellemetlenséget... legalábbis eddig.

Victoria összeszorította a fogait.

– Vagy ő megy, vagy én – jelentette ki hangsúlyozott közönnyel. – De szerintem érdekelné, amit mondani akarok.

Dmitri félrebillentette a fejét, és gúnyosan elmosolyodott.

– Nigel, magunkra hagynál egy percre?

Az edzőtárs bólintott és távozott.

– Jó, akkor mondja el, miért jött ide.

Victoriának kezdett elfogyni a türelme. Itt kell maradnia ebben a bűzös edzőteremben, és jobban érdekli ennek a férfinak a meztelen felsőteste, mint szeretné. Az volt az érzése, hogy a terve léket kapott, s ez alaposan elrontotta a hangulatát.

Csakis ez lehetett a magyarázat a szavakra, melyek most hirtelen kijöttek a száján.

– Rendben, Mr. Markin. Azért jöttem, hogy feltegyek egy kérdést. Elvenne feleségül?

Dmitri csodálkozva bámult az előtte álló szőkeségre. Sápadt volt, karcsú, de nőies ívekkel, hosszú, formás lábakkal és olyan arckifejezéssel, amitől egy gyengébb férfi megszeppent volna. Vonásai és tiszta brit kiejtése olyan előkelő volt, hogy az embert kísértés fogta el, hogy nyakkendőt kössön, mielőtt beszédbe elegyedik vele.

De Dmitri nem volt gyenge, ő nem szeppent meg egy csöppet sem.

– Talán több szerencséje lenne az ajánlatával, ha mégis levenné ezt a ruhát.

Victoria felvonta tökéletesen formált szemöldökét.

– Szóval maga is az olcsó kis izgalmakra hajt?

– Még szép. Bár most már drága multságokat is megengedhetek magamnak. De miért ne használnám ki a lehetőséget, ha úgy adódik? – Dmitri ismét szemügyre vette Victoriát, minden csábítóan nőies domborulatán elidőzött a tekintete. – Én inkább a drága multságok közé soroltam volna. De ha maga olcsónak tartja magát...

– Nem szórakozni jöttem ide, Mr. Markin – mondta Victoria fagyosan. – Hacsak nem tartja szórakoztatónak az ajánlatomat. De ne örüljön túl korán, mert annak semmi köze a meztelenséghez.

– Pedig a házasságnak köze szokott lenni a meztelenséghez. Szerint ez az egyetlen érv e mellett a házasság mellett. Bár látok én elég meztelen nőt a házasságon kívül is.

– És pont ezért nem is talál elég támogatót az új jótékonyági akciójához.

Dmitrinek bizseregni kezdett a tarkója.

– Honnan tudja?

Dmitri eddig csak diszkréten puhatolózott a Colvin nevével létrehozott jótékonyági szervezetével kapcsolatban, és nem sok érdeklődést tapasztalt. A tehetősebb körök gyanakvással és lenézéssel tekintenek az olyan emberre, aki arról ismert, hogy a ringben szerezte a vagyonát, szeret gyorsan vezetni és sok nővel lefeküdni.

Márpedig nem vallhat kudarcot. Most, hogy Colvin meghalt, már csak ezen a módon tudja kifejezni a háláját az iránt az ember iránt, aki esélyt adott neki egy jobb életre.

– Mindig nyitva tartom a szemem és a fülem – felelte Victoria. – Több jótékonyági szervezet igazgatótanácsának a tagja vagyok, és remek összeköttetésem vannak.

– Milyen előnye származik abból, ha támogat egy gyerekjótékonyági programot?

– Hogyhogy milyen előnyöm? – villant meg Victoria kék szeme. – Csak a gyerekekért csinálom. Dmitri nevetett.

– Ó, persze, biztos.

– Nem hisz nekem?

– Higgyem el, hogy a jégkirálynőt ennyire izgatja a gyerekek jólléte? Ha legalább egy minimális melegség sugározna magából, még tán el is hinném.

Victoria bosszúsan sóhajtott.

– Biztosíthatom, hogy mindent beleadok ezekbe a programokba. Az összes lelkesedésemet a munkámra fordítom, magának ezért nem marad belőle. Térjünk vissza a javaslatomra.

– Miért akarja, hogy feleségül vegyem?

– Vissza akarom kapni a London Divát.

Az egyik cégének említésére Dmitri összeráncolta a homlokát.

– Tessék?

– A London Divát. Azt akarom, hogy visszakerüljön a családomhoz.

– Calder... – mondta Dmitri. Most esett le neki. – Szóval maga Geoffrey Calder... a felesége nem lehet, ugyebár... akkor a lánya?

– Eltalálta. A lánya vagyok.

– Szóval csak úgy idejön, és házasságot ajánl, és cserébe kéri az egyik cégemet. És ez miért érne meg nekem?

– Biztos hallott rólam, a jótékonyági munkámról. Nagyon jó hírem van, magával ellentétben a feddhetetlenség mintaképe vagyok, és van valamim, ami kell magának. Valami, amit nem lehet pénzen megvenni.

– Ugyan már. Nincs semmi, amit ne tudnék megvenni.

– Kivéve a jobb imidzset.

A nőnek szinte már angyali volt az arckifejezése. Képes lenne ártatlan arcot vágni, miközben elvágja egy férfi torkát. Ez tetszett Dmitrinek.

– Miért gondolja, hogy polírozni kéne az imidzsetem?

– Mert gyerekek javára akar adakozni, de senki sem veszi komolyan, mert nem hiteles. Mert köztudottan felvágós, könnyelmű, kötekedő, laza erkölcsű, felelőtlen és forrófejű. Kifelejtettem valamit?

Dmitri tett egy lépést felé, és elégedetten látta, hogy Victoria elhátrál.

– Tény, hogy szeretem a nőket. És bármikor felszedhetek egy nőt, aki aztán a nevemet sikítja az ágyban, mikor a csúcsra juttatom.

– Az a baj, hogy van más is. Ittas vezetés. Viszonyok házas nőkkel, akiknek gyerekeik vannak. Ez azért nem vet jó fényt magára.

Aha, ezek szerint hallott a legutóbbi botrányáról.

– Lavinia elhallgatott előlem néhány fontos részletet.

– Hogy férjnél van?

– Az nem érdekelt. De azt nem tudtam, hogy vannak gyerekei.

Dmitri szeretett kapcsolatban élő nőkkel kezdeni, mert azok nem voltak ragaszkodóak. És ez fontos volt neki. Ő soha nem élt kapcsolatban: ő csak szexelt. Szerelemről szó sem lehetett, mert

ahhoz bizalomra van szükség, ő pedig nem bízott senkiben.

– Én meg tudnám oldani a problémáit – mondta Victoria.

– Azzal, hogy hozzám jön feleségül?

Victoria kristálytisztán hangon kuncogott.

– Ne játssza már a hülyét. Nem kell ténylegesen összeházasodnunk, csak viselni az eljegyzési gyűrűt, amíg beindulnak a dolgok.

– Maga tényleg mindenre gondolt.

Okos nő. És igen bájos.

– Naná. Csak nem jöhettem ide átgondolt terv nélkül.

– Sajnos mindjárt lesz egy találkozásom, és előtte még le kell zuhanyoznom és átöltöznöm a lakásomban.

– És az hol van?

– Itt, fölöttünk.

– Azt akarja mondani, hogy menjek fel magával az emeletre, amíg lezuhanyzik? – kérdezte Victoria hitetlenkedve.

– Ha ez gondot okoz...

– Ó, dehog. Miért is okozna? Menjen csak előre.

Victoria intett tökéletesen manikűrözött kezével, és Dmitrinek uralkodnia kellett magán, nehogy hülyeséget csináljon. Például megragadja ezt a kezét. Átkarolja a nő derekát, és magához húzza. Bebizonyítsa neki, hogy ő nem holmi lakáj, akinek parancsolgathat.

De a nő fájó pontra tapintott. Az egyetlen fájó pontjára.

Gyorsan elindult a lépcsőn, és kinyitotta neki a lakás ajtaját.

– Csak ön után, Miss Calder.

Victoria gyilkos pillantást vetett rá.

– Nem tud ám megsebezni a jeges tekintetével – mondta.

Victoria megmerevedett.

– Dehogy akarom én megsebezni. Akkor keresztet vethetnék a terveimre.

Dmitri elnyomott egy nevetést, és követte a lakásba, elnézve formás fenekét a ceruzaszoknyában. Tetszett neki a látvány, de nem akart egy ilyen nővel kezdeni. Épp elég kemény az élet és sok a munka, akkor legalább a szex legyen problémamentes – márpedig Victoria Calder nem az a fajta nő, akivel kötetlen kapcsolatot tarthat fenn az ember.

Victoria lassan végigsétált a szobán, cipősarka hangosan kopogott a fényes fekete csempén. Ahogy körülnézett, látszott rajta, hogy nem erre számított. Letisztult vonalak, modern bútorok, csupa fekete, fehér és rozsdamentes acél. És a lakásnak nem volt ablaka. Mert Dmitri így szeretett élni: védettségben a külvilágtól, ami fiatalabb korában nem adatott meg neki.

Kinyitotta a fürdőszoba ajtaját:

– Gyorsan végzek.

Megfordult, és vetkőzni kezdett. Az ajtót nyitva hagyta.

Ez a nő bemerészkedett az oroszlan barlangjába, hát viselje a következményeket.

2. FEJEZET

Nem csukta be az ajtót!

Victoria ott állt Dmitri Markin ultramodern lakása közepén, és úgy szorongatta a táskáját, mintha az élete múlna rajta.

Hallotta a víz csobogását.

Meztelen. Vizes.

És nyitott ajtónál zuhanyzik.

Valószínűleg ezzel is csak a fölényét akarja éreztetni. De ő nem fog megijedni tőle. Nála az ilyesmi nem működik.

Csak ne volna ilyen gyenge a térde...

Gondolatai folyton a vizes meztelenség körül keringtek. Ami szokatlan volt, sőt több mint szokatlan: hihetetlen. Mert ő már igen korán kigyógyult az efféle vágyakból.

Vett egy mély levegőt. Csak nyugalom.

Dmitri kijött a fürdőszobából. Mellkasán vízcseppek futottak végig, csípőjére törölköző volt tekerve.

Victoria nyelt egyet nagy nehezen, toroka teljesen kiszáradt.

– Nincs felsője, Mr. Markin? – kérdezte szándékosan gúnyos tekintettel. – Eddig még egyet se láttam magán.

– Van, csak nem mindig van kedvem hordani. Baj?

– Nem, csak aggódtam, hogy nincs rá pénze. Szívesen rendezek gyűjtést, van gyakorlatom a jótékonykodásban.

Dmitri nevetett – telt, sötét hangon, amely sokkal rokonszenvesebb volt, mint Victoria be akarta volna ismerni.

– Megható az aggodalma, de nem szorulok rá a jótékonyosságra. De úgy tűnik, tud róla, hogy tényleg segítségre szorulok, hogy javítsak a megítélésemen. Kitől hallotta?

– Egy hölgy nem árulja el az ilyesmit. De ne féljen, az egész csak minimális erőfeszítést követelne magától, természetesen nem kell *valóban* összeházasodnunk.

– Csak egy gyűrűt kell vennem magának, ugye?

Victoria felvonta a szemöldökét.

– Van pénzem, Mr. Markin, nem kell a magáé – felelte sértődötten.

– Jó, jó – emelte fel a kezét Dmitri. – És akkor tehát cserébe vissza akarja kapni a London Divát.

– Pontosan. Ez olyan kis tagja a cégcsoportjának, hogy magának szerintem nem is számít. Nekem viszont ez az örökségem, ami a születésem jogán engem illet.

Dmitri nem szólt semmit, csak mustrálta sötét szemével, mintha több információt akarna hallani. Így hát Victoria tovább beszélt:

– Egyszerű üzletről lenne szó. Ha lejár a megállapodásunk, megkapom a céget, addig pedig minden tőlem telhetőt megteszek, hogy komoly és megbízható embernek látsszon. Garantálom, hogy ha maga mellett leszek, az sokat fog javítani a tekintélyén a sajtóban. És aztán dőlni fognak az adományok az alapítványához, a világ minden részéből.

– Nagyon el van telve magától.

Victoria erőt vett magán, hogy a szemébe nézzen, ne pedig a széles mellkasát bámulja.

– Nem értem, miért kéne szerénykednem. Rengeteg időt fektettem bele, hogy sikeres üzletasszony legyek, és jótékonyosságra is ugyanannyit. Makulátlan a hírnevem. – Habozva elhallgatott. – Legfeljebb az az egy „folt” van rajta, hogy három éve majdnem eljegyzett egy herceg. Ha lenne más is, azt már előásta volna a sajtó, mert nagyon érdeklődött irántam, amikor Stavrosszal voltam.

– És miért esett kútba az eljegyzés? – Dmitri elmosolyodott. – Vagy vele is olyan alkut kötött, mint amilyet velem akar?

– Nem, semmi ilyesmi. Tényleg hozzá akartam menni, de beleszeretett egy másik nőbe. Én ezt elfogadtam, és nem adtam anyagot a sajtónak a sárdobáláshoz, amikor szakítottunk.

Dmitri keresztbe fonta kezét a mellkasán, alkarján látványosan kidomborodtak az izmok. Victoria végignézett tetoválásainak sötét vonalain, tekintete elidőzött a csuklóját körbevevő bőrszíjon. Dmitri nagyon különbözött azoktól a férfiktől, akikkel dolga volt. Veszélyes volt és elbűvölő.

Aztán Dmitri leengedte a kezét, és fel-alá kezdett járkálni a szobában. Victoria már azon aggódott, mi lesz, ha lecsúszik a csípőjéről a törölköző, mely csak lazán volt rákötve. Azaz... nem is aggódott – inkább figyelt.

Ami nagyon nem helyénvaló. Nem lenne szabad férfiakhöz vonzódnia.

– És maga szerint meddig tartana ez a dolog? – kérdezte Dmitri.

Victoria pislogott; alig hitte el, hogy a férfi ráharapott az ajánlatra.

– Együtt kell mutatkoznunk néhány rendezvényen, és szerveznünk néhány adománygyűjtő gálát, hogy megismerjék a szervezetét. Fel kell vennünk a kapcsolatot a megfelelő emberekkel a felső tízezerben. Ehhez idő kell. Szerintem körülbelül három hónapba telik, mire elérjük a célt.

– Egy hónap elfogadhatóbb lenne.

Harminc nap? Annyi alatt képtelenség több nagyszabású eseményt megszervezni.

– Nem elég sok pénzt befektetni, az időnek is nagy szerepe van. Nem is ígérhetem, hogy azonnal sikerülni fog – magyarázta. – Minden eshetőségre fel kell készülnöm, hiszen nem ismerem a teljes múltját. Ez késlelteti a dolgokat.

– Nem várok garanciát. Csak teljesítményt.

Victoria közömbösséget színelve megvonta a vállát.

– Szalmából tudok aranykoszorút fonni, de kakiból aranyat csinálni még nekem is nehéz.

Dmitri zengő, mély nevetése betöltötte a szobát.

– Meg kell hagyni, maga vicces és okos.

– Örülök, hogy elszórakoztatom.

Dmitri újra járkálni kezdett.

– Jó, hogy ilyen, mert így hihetőbb a színjáték. Senki se hinné el, ha valami buta libával jelennék meg a nyilvánosságban. A ringbe is mindig olyan ellenfelet választok, aki okos, erős és gyors. Akiről tudom, hogy nem lesz könnyű legyőzni. Szeretem a kihívásokat – tette hozzá reszelős hangon, amitől bizsergés futott át Victoria testén. – Szóval csak legyen önmaga. Ennek elégnek kell lennie.

Victoriának jólesett a bók, de isten ments, hogy Dmitri ezt megsejtse. Még magának sem akarta bevallani. Neki csak egyetlen ember elismerésére és megbocsátására van szüksége, és az az apja.

Tizenhat életévnyi tökéletességet és családi harmóniát tett semmissé egy hiba. Azóta évről évre kétségbeesetten próbált újra tökéletes lenni. Az apja az egyetlen ember, aki feloldozást adhat neki.

– Könnyen tudok önmagam lenni, Mr. Markin, már csak az a kérdés, melyik változatot kéri.

Dmitri mosolya buja, szinte már állatias lett.

– Úgy gondolja, mindenkinek több változata van, Ms. Calder?

– Persze.

– Pedig nem így van. Én az vagyok, amit itt lát. Ez a lakás, az edzőterem, a munkám. Voltam más – nagyon sokszor voltam más. De most már csak ez maradt.

– Nem biztos, hogy ezt elhiszem.

És Victoriának jó oka volt kételkedni. Az ő lényének is létezik még az a része, amelyik elárulta a családját. Soha nem szabad elfelejteni, mire képes az ember – és ő bizony nagy ostobaságra volt képes, amit még mindig nem tudott jóvátenni.

Miből gondolja Markin, hogy legyőzte a múltja démonait?

– Tudom, hogy vannak dolgok, amik megváltoztatják az életünket – folytatta Dmitri. – Akár porrá is égetnek minket. És olyankor nincs más választásunk, mint új életet kezdeni. Akár tetszik, akár nem.

– Ez elég szomorúan hangzik – jegyezte meg Victoria szinte együttérzőn.

– Lehet. De én újrakezdtém az életemet, és ezt Colvinnak köszönhetem. Ezért olyan fontos

nekem ez a jótékonysági dolog. Egyedül az ő érdeme, hogy már nem az vagyok, aki voltam.

– Miért, ki volt?

– Nagyon rossz ember.

Dmitri szavaitól Victoria libabőrös lett.

– És most már jobb ember? – kérdezte elvékonyodott hangon.

– Azt nem mondanám. De már nem vagyok olyan veszélyes.

Victoriának hevesen dobogott a szíve.

– Veszélyes volt?

– Szerintem hagyjuk a múltat – mosolygott Dmitri.

Volt valami a hangjában, amitől Victoriának mintha jégdarab nőtt volna hasában.

– Hát akkor... meg kéne beszélnünk a részleteket, de valamikor később. Most várnak rám máshol.

– Rám is – mondta Dmitri. – És mikor tudatnánk a világgal, hogy együtt vagyunk?

– Mondjuk ma. Este együtt vacsoráztunk egy privát étteremben a Temze-parton. Gyertyafény, romantikus hangulat. Többen is láttak minket az étteremben és kifelé jövet, és nagyon boldognak tűntünk. Jó lesz így? Megegyeztünk?

Dmitri egy pillanatig csak nézte Victoriát, aztán bólintott.

– Megegyeztünk.

– Szuper – mondta Victoria szenvtelenül, mert nem akarta kimutatni a megkönnyebbülését.

– Mit csinált volna, ha visszautasítom?

Victoria nevetett, nem törődve az ideges remegéssel a gyomrában. Sikerült, Dmitri beleegyezett! Egy évtized után végre látszik a fény az alagút végén.

– Jaj, tudtam, hogy nem fog visszautasítani. És most további szép napot. Holnap jelentkezem, és megbeszéljük a gyűrűt. A klasszikus stílust kedvelem, egy fehér gyémánt megfelelő lenne.

– Én viszont régimódi vagyok – mondta Dmitri. – Azt akarom, hogy meglepetés legyen a menyasszonyomnak, úgyhogy én választom ki a gyémántot.

Victoria bosszúsan csikorgatta a fogait. Úgy látszik, minden döntésért meg kell küzdeniük.

– Tegye azt, ha ennyire akarja.

Biccentett, és elindult kifelé. Ahogy elhaladt Dmitri mellett, visszatartotta a lélegzetét, próbálta nem beszívni a szappan, a bőr és a férfitest illatát. Szálfaegyenes tartással vonult ki a lakásból.

Nem volt hajlandó beismerni, hogy a férfi lenyűgözte.

3. FEJEZET

Délután egykor Dmitri megbízta a személyi asszisztensét, hogy hozza el a gyűrűt az ékszerésztől. Szándékosan sárga gyémántot választott platinafoglatban, egyrészt mert tetszett neki, másrészt mert látni akarta, hogyan fogadja Victoria, hogy fittyet hányt az ízlésére.

Ő senkitől sem fogad el parancsokat, erre Victoria is hamar rá fog jönni. Nem tetszett neki, hogy ez a nő csak úgy berobbant az életébe, és kiragadta a kezéből az irányítást. Úgyhogy most szépen vissza fogja venni.

Ezért magához rendelte Victoriát, méghozzá nagyon közeli időpontra. Továbbá tájékoztatta a sajtót, hogy titokban már több hónapja kapcsolatot folytatnak Ms. Calderrel, és tegnap este eljegyezték egymást. A vacsorát is megemléttette, így az ő verziója egybeesett Victoria állítólagos szemtanúinak szavaival.

Victoria kipirult arccal, kócosan esett be az irodába, és lehuppant az íróasztal előtti székre.

– Örülök, hogy sikerült ideérnie, még ha késett is öt percet.

– Pont üzleti ebéden voltam, a hívása miatt kellett eljőnnöm. Elég kínos volt. Én sose vagyok udvariatlan.

– Nem?

– Nyilvánosan soha.

– Van még valami, amit nem csinál nyilvánosan?

Victoria pislogott néhányat.

– Elég sok – fele szűkszavúan.

– Hm, nekem nem sok olyan dolog van, amit ne csinálnék mások előtt – mondta Dmitri, hogy zavarba hozza, és elégedetten figyelte, ahogy arcán elmélyül a pír.

Aztán Victoria bosszús pillantást vetett rá.

– Jöttem, amilyen gyorsan csak tudtam.

– Nohát. Gondolkodtam a megállapodásunk részletein.

Victorának felragyogott az arca, Dmitri azonban még nem tudta, megbízhat-e benne.

– Akkor beszéljük meg. Nálam vannak az ügyvédeimtől kapott papírok.

– Máris?

Victoria legyintett.

– Ó, már hetekkel ezelőtt megírtam, amikor az ötlet jött. Nem szeretem az utolsó pillanatra hagyni az ilyesmit. Világosan le kell fektetni a feltételeket, például hogy a kapcsolatunk végeztével rám száll a London Diva tulajdonjoga.

– És miért kéne aláírnom?

Victoria megvonta a vállát.

– Ha nem akarja, én el is mehetek.

– Aha. – Dmitri felpattant. – És én milyen garanciát kapok?

– Ha én bontom fel az eljegyzést, nem kapom meg a céget, ha viszont maga bontja fel, akkor megkapom. Alapjában véve olyan, mint egy házassági szerződés. – Victoria benyúlt az aktatáskájába, és elővette a papírokat. – Minden szabályozva van, például az is, hogy mi lesz a gyűrűvel, ha szétmegyünk (visszakerül magához).

– Maga aztán semmit sem bíz a véletlenre.

Victoria letette az asztalra a papírhalmot, és megvárta, míg Dmitri alaposan átolvassa.

– Úgy tűnik, rendben van – jelentette ki végül Dmitri, aztán kihúzott egy fiókot, és Victoria elé rakott egy bársonybevonatú dobozkát.

– Ez az, amire gondolok? – kérdezte Victoria.

– Attól függ, mire gondol. Nyissa ki.

Victoria bosszúsán arcot vágott, aztán fogta a dobozt, és kinyitotta. Legalább három másodpercig

teljesen kifejezéstelen volt az arca, aztán feszült vonás jelent meg a szája körül, majd ismét úrrá lett a vonásain.

– Mondtam, hogy nem szeretem a színes gyémántot.

– De illik magához. Ezért választottam.

Victoria felvonta a szemöldökét.

– Azért, mert illik hozzám, vagy inkább azért, mert nem vette a fáradságot, hogy megnézzem?

Dmitri szája halvány mosolyra húzódott.

– Teljesen mindegy: így döntöttem, és kész. Ez a gyűrűje.

– Szóval ezentúl így lesz?

– Hadd legyen világos, Ms. Calder. Lehet, hogy maga keresett fel az ajánlatával, de attól a pillanattól fogva, hogy beleegyeztem, ez az én játékom. Szeretem a kihívásokat, de győzni is szeretek.

Victoria olyan sugárzóan mosolygott rá, hogy Dmitri rögtön kitalálta, hogy ez a mosoly hamis.

– Ez gond lehet, mivelhogy én is szeretek győzni. – Oldalra billentette a fejét, és úgy tett, mintha eltűnődne. – Utánanéztem a mentorának. New Orleansból származott, ugye?

– Igen.

Victoriának kissé megváltozott az arca, a mosolya átváltozott igazivá.

– Jó. Az kiváló hely egy jótékonyági rendezvénynek. A gazdagok szívesen járnak oda, és a helybeli prominensek se megvetendők.

– Ijesztő tud lenni a céltudatosságával. Mondták már?

– Persze, többször is. De nem értem, miért kellene az időt vesztegetnünk.

– Teljesen jó ez így – mondta Dmitri. – Én is azt akarom, hogy minél hamarabb beinduljanak a fogaskerek. Már tájékoztattam is a sajtót az esküvői terveinkről.

Victoriának felszaladt a szemöldöke.

– Nagyszerű.

– Úgy tűnik, meglepi, hogy milyen hatékony vagyok.

– Mert megszoktam, hogy mindig én vagyok a leghatékonyabb a csapatban, mint azt nyilván el tudja képzelni.

– Ó, azt el tudom – mosolygott Dmitri. – De velem most dolgozik először.

– Ami nagy hiba. Halálos duó lehetnénk.

– Arra mérget veszek.

Victoria fogta a táskáját, felállt és kezét nyújtott – a tökéletes üzletasszony mintaképe volt.

– Hamarosan jelentkezem a New Orleans-i rendezvénnyel kapcsolatban. Szeretne megszabni rá egy költségkeretet?

– Jól gondolom, hogy az összes költséget nekem kell állni?

– Természetesen. Én a tapasztalatomat és a kapcsolataimat vetem be, a pénz viszont a maga zsebéből jön. Persze a költségek nagy részét igyekszem fedezni az adományokból, de az egész rendezvényt előre meg kell finanszírozni.

– Jó, majd a titkárnőm intézi, engem hagyjanak a részletekkel. Különben is, az az érzésem, hogy maga kifejezetten élvezi a szervezést.

– Igen, főleg ha New Orleansról van szó. Tájékoztatom a médiát a tervezett gáláról, és bejelentem, milyen boldog vagyok, hogy viselhetem a gyűrűjét. – Kivette a gyűrűt a dobozból. – Még akkor is, ha a sárga nem a kedvenc színem.

– Szerintem pedig pont a maga színe lehetne. Ha nem járna mindig feketében.

Victoria ma fekete ceruzaszoknyát és méretre szabott fekete blúzt viselt, ami csodásan állt neki, Dmitri mégis úgy találta, jót tenne neki egy kis szín.

– Bezzeg maga milyen tarkabarka – mondta Victoria egy pillantást vetve Dmitri fekete ingére.

– *Touché*. Akkor hamarosan beszélünk.

Victoria az ajtó felé fordult.

– És Ms. Calder...

Victoria visszafordult, és ismét ránézett.

– Ne felejtse el viselni a gyűrűt – mondta Dmitri. – A sajtó számít rá.

Victoria legörbítette a szája egyik sarkát, aztán kivette a gyűrűt a dobozból, és gyorsan felcsúsztotta bal keze gyűrűsujjára.

– Oké. Pont a méretem. – Megmozgatta az ujjait. – Most már elégedett?

Nem, a fenébe is, nem az! Túlságosan hűvös ez az egész dolog, túlságosan irányított. Ez nem tetszett Dmitrinek, s mielőtt még megkérdezhetette volna magától, miért, már fel is állt, és megkerülte az íróasztalt.

– Még nem egészen. – Dmitri elindult felé, és látta, hogy Victoria kék szeme minden lépéssel jobban elkerekedik. – Nem olyan nőnek néz ki, aki épp most járt a vőlegényénél.

– Hát hogy nézek ki?

– Mint aki üzleti megbeszélésről jön.

Egyik kezével Dmitri gyengéden megfogta Victoria arcát, a másikat pedig puha hajába csúsztotta. Victoria megdermedt az érintés alatt, szeme tágra nyílván maradt, a szája néma O-t formált. Dmitri egymás után húzta ki a hajtűket, a fényes fürtök Victoria vállára hullottak. Aztán a másik kezével úgy összehorzolta a haját, mintha szenvedélyes csók közben tette volna.

Most először úgy érezte, tényleg sikerült sokkolnia Victoriát, aki mereven bámult rá, kék szeméből eltűnt az iménti élesség, tekintete homályossá vált.

Dmitrin végigsöpört a vágy. Majdnem megőrijtette a nő tapintása. Nem tagadhatta, hogy vonzónak találja, és elképzelte, milyen lenne kigombolni ezt a blúzt, a szűk szoknyát felcsúsztatni a csípőjére, addig simogatni, míg fel nem sikolt, aztán elmerülni a lágyságában.

De egyiket sem fogja megtenni soha.

Victoria úgy zihált, mintha olvasna piszkos gondolataiban, arca még jobban kipirult, mintha tényleg csókolóztak volna, vagy Dmitri hangosan kimondta volna, mi jár a fejében.

– Így már jobb. – Elengedte, és hátralépett. – Most már sokkal hasonlít egy olyan nőre, aki a vőlegényénél járt.

– Elég lett volna a gyűrű – mondta Victoria elváltozott hangon, és Dmitri sejtette, hogy ez az a hang, amit az ágyban hall a nő partnere.

Gyorsan elfordult, hogy Victoria ne vegye észre a vad vágyat, mely felgyülemlett benne.

– Nohát akkor, legyen jó napja. – Victoria máris visszanyerte a nyugalomát. – Ja, Mr. Markin, mostantól tegeződnünk kellene, hisz mégiscsak szerelmesek vagyunk.

Mire Dmitri megfordult, már el is tűnt az irodából.

4. FEJEZET

Victoria a következő két hetet azzal töltötte, hogy fogadta a gratulációkat az eljegyzéséhez, és előkészítette a Colvin Davis Alapítvány bemutatását. Lefoglalt egy báltermet New Orleansban, elintézte, hogy egy jó nevű étterem szolgálta a vacsorát, és sikerült megnyernie egy helyi hírességet a gála házigazdájának. Összességében nagyon elégedett volt az eredményeivel.

Most éppen a bőröndjét pakolta: Dmitrivel két nap múlva repülnek az USA-ba.

A két hét alatt sikerült elkerülnie Dmitrit. A sajtó már alig várta, hogy együtt fotózhassa őket, de először a jótékonysági gálán fognak mutatkozni párként a nyilvánosság előtt. Dmitri ismerteti az alapítványa filozófiáját, és utána dőlni fog a pénz.

Victoria már mindent tisztán látott a fejében. S ami ennél is fontosabb: pontosan elképzelte, hogyan reagál majd az apja, amikor bejelenti neki, hogy visszaszerezte a családi céget.

Calderéket nem vitte csődbe a London Diva elvesztése, mert szerencsére a többi vállalkozásuk sikeres voltak. Nem a pénz volt a probléma, hanem az apja sértett büszkesége. A London Diva volt a zászlóshajójuk, és Victoria ostoba hibája miatt vesztették el. Naiv, szerelmes tinédzserként fontos információkat adott ki egy olyan férfinak, aki csak kihasználta. Még most is összerendezte a gondolattra.

Most, huszonnyolc éves fejjel már tudta, hogy egyáltalán nem érdekelte Nathant. A férfi még csak meg sem csókolta rendesen. Akkoriban romantikusnak találta a tartózkodását: azt hitte, Nathan túlságosan tiszteli ahhoz, hogy ágyba csalja. Ma már persze sokkal okosabb volt.

Soha ennél nagyobb megaláztatás nem érte, nem is akart most visszagondolni rá.

Kivette néhány kedvenc ruháját a szekrényből, gondosan összehajtogatta őket, és betette a bőröndbe. Úgy érezte, elemében van. Elrepül New Orleansba, személyesen felügyeli a tökéletes társasági esemény lebonyolítását. Ebben nagyon jó, és most sem fog kudarcot vallani.

Muszáj, hogy sikerüljön: más lehetőség nincs.

Victoriát megcsapta a New Orleans-i hőség, amikor kiszálltak Dmitri magángépéből. Beültek a légkondicionált limuzinba, amely már várta őket, és a francia negyed egyik luxusszállodájához hajtottak.

Az egész szállodát lefoglalták a gála és a vendégek számára. Jövő hétre újabb gálát szervezett New Yorkban, aztán a rákövetkező héten tartandó londoni parti felteszi a pontot az i-re. Akkorra kellőképpen meg is lesz alapozva Dmitri alapítványának jó híre, és ez egyúttal az „eljegyzésük” végét is jelenti. Az előzetes becslése szerinti három hónap helyett mindössze másfél hónap alatt eléri a kitűzött célt.

Most már csak azt a feszültséget kell valahogy leküzdenie, amely mindig elfogja Dmitri jelenlétében. De ez is menni fog.

– Ugye még sosem jártál New Orleansban? – szakította ki gondolataiból Dmitri kérdése.

– Nem. És te?

– Egyszer voltam itt Colvinnal. – Dmitri kibámult az ablakon. – Amikor még versenyeztem. Jöttünk segíteni az újjáépítésben a hurrikán után. Akkor nagyon más volt ez a hely.

– El tudom képzelni.

– Mindig is csodáltam, mennyire szeret segíteni. Nekem is és bárki másnak, ha szükségesnek látta. Persze nálam nem csak az emberbaráti szeretet vezérelte, végül is rengeteg pénzt kerestem rajtam. De az elején ezt még nem tudhatta. Bízott az ösztöneiben, látott bennem valamit, de nem volt rá semmi garancia, hogy valaha is megtérül az a rengeteg ingyenes edzés, amit egy utcagyereknek biztosított.

– Egyébként hogy kerültél Londonba?

– A szokásos: egy nő után ment, és engem is magával vitt. Sajnos a kapcsolat nem tartott sokáig.

– Hol találkoztatok?
– Oroszországban.
– És ott hol?
– Moszkvában. Akkoriban kocsmákban harcoltam. Ketrecharc. Nagyon primitív volt az egész, alig voltak szabályok, de volt sok erőszak és vér.

– Jaj.
– Én alig beszéltem angolul, Colvin pedig egyáltalán nem beszélt oroszul. De felismerte bennem a lehetőséget. Leültünk, és kézzel-lábbal kommunikáltunk. Ő tehetségkutató volt, aki jó bunyósokat keresett. Véletlenül látta a meccsemet, amit fölényesen megnyertem. Azt mondta, van bennem potenciál, amit röhejesnek találtam, mert épp most vertem eszméletlenre egy embert. Legyőzhetetlennek hittem magam. Felajánlotta, hogy elvisz Londonba, és megmutatja, hogy kell rendesen bunyózni. És hogy segít sok pénzt keresni.

– És te csak úgy elmentél vele?

Dmitri megvonta a vállát.

– Mitől kellett volna félnem?

– Hát, összeállni egy vadidegennel... ez azért veszélyesen hangzik.

– Neked talán. De én épp akkor bizonyítottam be neki, hogy egy ütéssel padlóra küldök egy bengala palit. Akkoriban dühös voltam, nem féltem a fájdalomtól, és nem volt vesztenivalóm. Semmi okom nem volt, miért ne ragadjam meg a lehetőséget, hogy lelépjek Oroszországból. Hogy kiszabaduljak a pokolból, amiben éltem. Hogy esélyt kapjak arra, hogy többért bunyózzak, mint aprópénzért és egy ágyért, ahol elalhatok éjszaka. Colvin felajánlotta ezt a lehetőséget, persze hogy fellelkesültem.

– El tudom képzelni.

Nem, nem igazán tudta elképzelni. Ő mindig is fényűző körülmények közt élt – igaz, nagy elvárásoknak kellett megfelelnie, de a fiatalokora semmiben sem hasonlított ahhoz, amit Dmitri elmesélt.

– Londonban az az edzőterem volt az első állomásunk, ahol találkoztunk – folytatta a férfi. – Nekem az olyan volt, mint egy palota. A kocsmabűz, a penész és a dohos pincék után, ahol tábori ágyakon aludtunk vékony takarók közt, az a hely maga volt a luxus. Az elején nagyon frusztráló volt, mert én bunyózni akartam, de Colvin csak edzeni engedett. Alapvető küzdőtechnikákra tanított, és hogy hogy kell alkalmazni őket a modern harcművészetben. Amit én időpocsékolásnak találtam, kérdeztem is tőle, hogy ő valami nindzsa mester, vagy mi a fene. – Dmitri nevetett az emléken.

– Ő tanított harcművészetre?

– Igen, mert erős voltam, brutális és ketrecharcos-mentalitású. De a technika teljesen hiányzott belőlem. És főleg az önfegyelem. Colvin erre is megtanított. Elmagyarázta, hogy a dühös harcos gyenge harcos, mert könnyebben hibázik. Megtanított rá, hogy hallgassak a megérzéseimre. Az ő szakértelme és az őstehetségem együtt tett bajnokká. Szinte legyőzhetetlen lettem. És aztán jöttek a szponzori szerződések.

– És hogy lett a moszkvai utcagyerekből egy ekkora kereskedelmi cég tulajdonosa?

– Reklám- és modellszerződéseket is kaptam. Gondolhatod, hogy nem volt az én világom, de lehetővé tette, hogy szorosán együtt dolgozzak a Sport Limited sportruházati cég tulajdonosával. Miután tettem néhány javaslatot a fejlesztésre, megkaptam a saját kollekcióm. Azt mondta, eszes vagyok, és van üzleti érzékem. Úgyhogy a versenyeken nyert pénzből elvégeztem egy üzleti főiskolát, és mire Hugh oda jutott, hogy eladja a cégét, nemcsak a pénzem volt meg rá, hanem már azt is tudtam, hogyan kell egy céget vezetni. Így kezdődött. Aztán még egy sor másik céget is felvásároltam, és amelyik gyengélkedett, azt talpra állítottam.

– Például a London Divát – jegyezte meg Victoria.

– Például. Szóval szépen terjeszkedtem. Teljesen megváltozott az életem, amióta Colvin felszedett abban a moszkvai csehóban. Amikor már nem kellett azon agyalnom, mit fogok enni vagy hol fogok aludni, teljesen új távlatok nyíltak meg előttem.

Dmitri rövid szünetet tartott.

– Ezt akarom megadni azoknak a kölyköknek is, akik eljönnek az edzéseimre. Az alapítvánnyal minél több sportlétesítményt akarok építeni, ahol nemcsak edzeni fogják őket, hanem azt a mentális támogatást is megkapják, amit én kaptam Colvintól. Oroszországban keskeny úton jártam, ami egy irányba vezetett, de Angliában hirtelen lett egy csomó elágazása. És mindez egyszerű, de kemény edzéssel kezdődött, amit az elején annyira utáltam.

– Csodálatos történet. – Victoria nagyot nyelt. – Ezt el kellene mesélned a gálán. Nagy hatása lenne a közönségre.

– Azt akarod, hogy mondjak beszédet?

– Hát, végül is a te alapítványodról van szó.

– De találtál valami hírességet a műsorvezetésre, nem?

– Persze, de sokkal hatásosabb lenne, ha te magad mesélnéd el a történetedet.

Dmitri félrebillentette a fejét, és felvonta a fél szemöldökét.

– Talán nem veszed észre, de sokan taszítónak találnak.

Victoria megjátszott csodálkozással nézett rá.

– Ó, tényleg? Ez új.

Alaposan szemügyre vette a férfit. Erőteljes, állatias jelenléte szinte szétrobbantotta a limuzin utasterét. Veszélyes ember, aki tagadhatatlanul elbűvöli.

Megköszöri a torkát.

– Bárhogya is, szerintem mindenképp jó lenne, ha elmesélnéd a történeted. Inspirálónak találtam.

– Rendben, akkor megteszem. Azt akarom, hogy emlékezzenek Colvinra és arra, amit tett. És folytatni akarom azt, amit elkezdett.

– Szuper, ezt is építsd be a beszédedbe. Mondd el, hogy a sport és a mentális támogatás mennyit segített abban, hogy megváltoztasd az életed.

Már a város régi negyedében haladtak, amelynek épületei Európát idézték. Olyan kedves és méltóságteljes benyomást tett Victoriára a környék, amelyet még sehol máshol nem tapasztalt.

A limuzin végül megállt egy háromszintes, rózsaszín épület előtt, melynek erkélyeiről pedig dús virágok lógtak alá, falát pedig befutotta a vadszőlő.

– Pont úgy néz ki, mint a fotókon – jegyezte meg Victoria.

– Remek helyszínnek tűnik – mondta Dmitri. – A vendégek el lesznek ragadtatva.

5. FEJEZET

Dmitrit valami megfogta Victoriában, s ezt nagyon bosszantónak találta. Fagyos és szúrós modorú volt – egyszóval az ő női változata. És nem tehetett róla: egyre kíváncsibb lett, vajon mi rejtőzik a kemény burok alatt, amelyet páncélként visel.

A szállodában nagy lakosztályt foglaltak, hogy könnyen elkerülhessék egymást. Victoria elvonult lezuhanyozni, Dmitri pedig tépelődött magában. Kezdetől fogva gyönyörűnek találta ezt a nőt, és rögtön tudta azt is, hogy veszélyes lehet a számára, de nem tehetett róla: vágyott rá. Bár az eljegyzésük nem valódi, a teste azt diktálta, hogy ha a gyűrűje ott van Victoria ujján, akkor Victoriának az ágyában a helye.

Megbeszélték, hogy a szálloda előcsarnokában találkoznak. Dmitri még azelőtt megérezte a jelenlétét, mielőtt meglátta volna. Minden izma megfeszült, idegei nemkülönben. Először Victoria formás, fehér kezét pillantotta meg a korláton, majd elegáns cipőbe bújtatott lábát, amint óvatosan a lépcsőt borító bordó szőnyegre lép.

Végül testének többi része is a látómezejébe került. Aranyló haja a vállán göndörödött, karcsú idomai tökéletesen érvényesültek a szűk, bokáig érő nadrágban és a lenge, palaszürke felsőben. A ruha hangsúlyozottan egyszerű volt, de épp ezért rendkívül csábító. Csak annyi bőrt mutatott, amennyit szükséges volt, de az a néhány felület jobban beindította a képzeletet, mint bármilyen merészebb darab.

- Itt vagyok – mondta kristálytisza hangon. – Akkor meghívsz egy italra, ahogy ígérted?
- Rendeltem egy privát vacsorát a teraszon – felelte Dmitri.
- Vacsorát? Elég lett volna egy ital.
- Én már csak ilyen vagyok, Ms. Calder. Nem szeretek fél munkát végezni.

Ezek a szavak enyhe pírt csaltak Victoria arcára.

- Ez most egy ígéret, Mr. Markin?

A hangja hűvös volt, mint mindig, de Dmitrit ez nem tévesztette meg. A pirulás elárulta, hogy ő is ugyanúgy hatással van Victoriára, mint Victoria őrá.

- Ó, igen, ez egy ígéret. Ha tesztelni akarsz, állok rendelkezésedre.

Victoria csak karnyújtásnyira volt, és Dmitrit heves kísértés fogta el, hogy megérintse, végigsimítson rajta az ujjáival...

De nem, ezt nem hagyhatja. Számára mindennél fontosabb, hogy mindig az ő kezében legyen az irányítás, és a tény, hogy erről akár csak egy pillanatra is megfélekedezett, arra figyelmezteti, hogy itt meg kell húznia a határt.

- Indulhatunk?

Victoria tökéletesen begyakorolt mosolyt villantott rá.

- Igen. Már alig várom a vacsorát.

Dmitri a karját nyújtotta, s mikor Victoria belekapaszkodott, próbált nem venni tudomást a forróságról, mely áramütésszerűen áradt szét a testében.

De nem lehetetlen. Sikerülni fog. Nem kell engednie a vágyainak.

Egyedül voltak a szálloda teraszán, ahol egyetlen asztal volt megterítve két személyre. Fehér terítő, közepén lobogó gyertya, két szék egymással szemben. Minden adva volt a tökéletes romantikus vacsorához – leszámítva, hogy Victoria nem táplált romantikus érzéseket Dmitri iránt, bár a nyilvánosság előtt úgy kellett tennie. És a látszat kedvéért osztozniuk kellett a lakosztályon.

Ahogy leszállt a sötétség, a francia negyedben kigyúltak a gázlámpák, narancssárgán vibráló fényük felhatolt a teraszig a lassan megtelő Bourbon Street morájával együtt.

Dmitri kihúzott egy széket, Victoria mosolyogva leült. Dmitri helyet foglalt vele szemben.

- Mindjárt hozzák az ételt. Nagyon dicsérik a szálloda konyháját. Megbízom a séfben és a

meglepetésmenüjében; remélem, nem lesz benne semmi, amit nem szeretsz.

– Nehezen tudom elképzelni, hogy adnak itt bármi olyat, ami ne lenne isteni.

Mintha csak végszóra, egy pincér jelent meg egy üveg borral és az előételekkel. Miután kitöltötte a bort, ráksalátát szolgált fel, elmondta a menüsor többi részét, majd diszkréten elvonult.

– Jól haladnak az előkészületek? – kérdezte Dmitri a szájához emelve borospoharát.

Victoria két kezébe fogta a poharát, ujjával a sima, hűvös felületen csúszkáltak.

– Nagyon jól, főleg ahhoz képest, hogy milyen kevés idő volt rá. Meglep, hogy a New York-i és a londoni gála sem okoz gondot.

– Szóval pozitívan csalódtál.

– Abszolút. És úgy tűnik, a sajtó máris bevette, hogy megváltoztál. Az, hogy velem jársz, teljesen új fényt vet rád.

– Biztos el lesznek fanciesalodva, amikor bejelentjük, hogy felbontottuk az eljegyzést.

– Nem, pont ellenkezőleg. – Victoria felemelte a poharát. – Nekik ez érdekes hír lesz. A túl sok boldogság egy ponton unalmassá válik, és azt nem szeretik. A rossz hír a jó hír.

– Ahhoz képest, hogy ilyen botránymentes a múltad, jól ismered a sajtó működését.

– Odafigyelek, mert tudom, hogy vannak dolgok, amiket nem szabad megtennem. Mindig is vigyáztam, hogy a lehető legmakulátlanabb legyen a hírem.

Ez igaz is volt – kivéve azt a rövid időszakot fiatalabb korában, amikor csak magára gondolt.

– El tudom képzelni, mennyire más lehet, ha az ember reflektorfényben nő fel.

– Igen, már egészen kis koromtól tudtam, hogyan kell viselkedni.

Hatalmas szerencséje volt, hogy a sajtó nem szimatolta ki annak idején, milyen szerepet játszott a London Diva elvesztésében.

– Bevallom, nekem az elején fogalmam sem volt, milyen hatással lehet a média az életemre – magyarázta Dmitri. – A közelmúltig nem is foglalkoztam vele. Nem érdekelt, hogy mit gondolnak rólam az emberek, az se zavart, ha rossz fényben tűnök fel a sok nőügyem meg a többi miatt. Most már más. Ha gyerekek javára akarsz jótékonykodni, nem tűnhetsz szörnyetegnek.

– Igen: amint gyerekek jönnek a képbe, az erkölcsöcsőzők egyből célba vesznek. A finom uraságok persze csak a szegény kicsik javát nézik.

– Ahhoz képest, hogy olyan védett életet éltél, elég cinikus vagy, Victoria.

Victoriának összeszorult a mellkasa, végigsimított a karján.

– Kiváltságos gyerekkorom volt, de korán megtanultam egy fontos leckét az emberi természetről. Azóta már jobban látom, milyenek az emberek, mik a mozgatórugóik. Soha többé nem tudtam készpénznek venni, hogy tényleg olyanok, amilyenek kifelé mutatják magukat.

– Most kíváncsivá tett. Mi történt, ami ilyen kiábrándulttá tette?

A fenébe... Most hazudjon? Abban sosem volt jó – sajnós.

– Tizenhat éves koromban apám bemutatott egy barátjának. Egy üzlettársának. Harmincas évei elején járt, nagyon vonzó volt, és rögtön halálosan beleszerettem.

– Na, erre nem számítottam – mondta Dmitri.

– Gondolom. De szóval így kezdődött: belezúgtam valakibe. Soha nem éreztem még ilyet. – Victoria felnézett, és állta Dmitri tekintetét. Nem akarta, hogy látsszon, mennyire zavarban van. – Nathan különleges volt... vagy legalábbis akkor annak hittem. Szerintem rögtön kitalálta, mit érzek iránta. Mindenesetre megtalálta a módját, hogy kapcsolatba lépjen velem. Átjárt, mikor apám nem volt otthon, és sokat beszélgettünk. Egyre jobban beleszerettem. El se tudod képzelni, mennyire. Azt hittem, ő is szeret. És amikor az apám üzleti ügyeiről kezdett kérdezni, nem gyanakodtam, hisz társak voltak. Bíztam benne. Kikotyogtam néhány fontos infót az új divatkollekciónkról meg a vele kapcsolatos marketingötletekről, Nathan pedig továbbadta őket egy rivális cégnek. Azok ellopták tőlünk, és sajátként dobták piacra, mire a London Diva részvényeinek árfolyama zuhanni kezdett. Nathan ezt kihasználta, többségi tulajdonrészt szerzett, és kitérta apámat a cégből. És mindez az én hibámból történt. Ezért is tartozom azzal a családomnak, hogy visszaszerezem a London Divát. És ezért kérdőjelezem meg mindig az emberek szándékait.

Dmitri arca vad kifejezést öltött. Már nyitotta a száját, de ekkor az asztalhoz lépett a pincér a

következő fogással. Megvárta, amíg kiszolgálja őket, s csak utána szólalt meg:

– Egy ennyi idős ember, aki ilyen gátlástalanul kihasznál egy tizenhat éves lányt, az nem férfi, hanem aljas szemétláda.

– Ezzel nem vitatkozom – felelte Victoria. – De az akkor is az én saram, hogy a családomat ekkora veszteség érte. Egyszerűen hülye voltam, és ezt jóvá kell tennem.

– Nem hiszem, hogy neked kéne vezekelned egy felnőtt bűnéért, aki kihasználta egy kamasz lányt.

– De, mert én vagyok az egyetlen, aki megpróbálhatja jóvátenni. Mivelhogy Nathan nem jött vissza megalázkodva, és nem ajánlotta fel a céget a családomnak.

– Már nem is tudja, mert én elszedtem tőle.

Victoria nem tudta elfojtani a vigyorát.

– El bizony. Tudtam én, hogy van valami, ami tetszik benned.

– Nem lep meg, hogy tetszik a kegyetlen oldalam.

– Ne is lepjen meg. Csodállak érte. Az után a hiba után nekem is meg kellett változnom. Mindig rendes kislány voltam, soha nem tettem semmi rosszat, de ez aztán már nem számított, mert elkövettem ezt az egyetlenegy hibát, amiért a családom drágán megfizetett. Ennél még néhány piercing és tetoválás is jobb lett volna.

Dmitri az asztalra tette az egyik karját, feltolta az ingujját, felfedve az alkarját borító mives tetoválást.

– Egy jobbfajta tetkó elég sokba tud kerülni.

A látvány heves vágyat ébresztett Victoriában. Ez a vágy nagyon más volt, mint a naiv, szerelmes lány vágya évekkal ezelőtt, amikor Nathannek akarta adni magát. Ennek semmi köze nem volt a szerelemhez.

– De még mindig olcsóbb, mint egy üzletlanc elvesztése.

– Most már jobban megértem, miért kell annyira a London Diva.

– Eddig nem voltál kíváncsi, miért csinálom ezt az egészet?

Dmitri hátradőlt, újra letolta az ingujját, majd kissé megvonta a vállát.

– Kicsit. De mindenkinek vannak titkai, nem igaz? És mivel én se szívesen osztom meg az enyémeiket, másoktól se várom el.

– Az előbb mégis rákérdeztél.

– Még az én türelmemnek is vannak határai – jelentette ki Dmitri, ajkát ördögi mosolyra húzva.

Volt valami ebben a mosolyban, amitől Victoria még erősebb húzódást érzett az alhasában.

Hirtelen hangos ordítás törte meg a közjük telepedő feszültséget. Victoria megkönnyebbülten kifújta magát.

– Mi folyik odalent? – kérdezte.

– Biztos lánybúcsú. Ez a környék népszerű bulihely.

– Sose értettem, mi a jó egy ilyen buliban.

– Meg kéne tanulnod elengedni magad – mondta Dmitri, miközben kényelmesen hátradőlt a székében, és kinyújtotta lábát az asztal mellett.

– Miért, szerinted merev vagyok? Gondolj vissza arra, amit az előbb meséltem, és meg fogod érteni.

– Életed végéig ostromozni akarod magad egy kamaszkori botlásért?

– Nem botlás volt, hanem megbocsáthatatlan hiba, ami rengeteg kárt okozott a családomban. Tönkretette a kapcsolatomat az apámmal.

– Az idő nem gyógyít be minden sebet.

– Nem – felelte Victoria komoran. – De remélem, a legnagyobb sebet begyógyítja, ha visszaszerzem a London Divát.

A pincér leszedte a tányérokat, és feltálalta a desszertet, a híres New Orleans-i *beignet*-t, porcukorral gazdagon megszórva, mellé finom illatú tejeskávét.

– Ez csodásan néz ki – mondta Victoria, miközben a csészéért nyúlt.

– Desszert előtt megnézzük, mi ez a buli az utcán?

– Jó ötlet.

Victoria belekortyolt a kávéjába, majd felállt, és követte Dmitrit a teraszra arra az oldalára, ahonnan közvetlen kilátás nyílt a Bourbon Streetre. Az utca tele volt ünneplő emberekkel, köztük egy női társaság, akik egy fehér fátyolos nő körül csoportosultak.

– Tényleg lánybúcsú – állapította meg Victoria.

– Nagyon úgy néz ki.

– Jól be vannak rúgva.

Victoria eltűnődött, milyen lehet odalent lenni a nyüzsgés közepén, nem pedig idefentről szemlélni az eseményeket. Ő mindig valahogy a dolgok felett állt, és szerette ezt. De mégis... vajon milyen lehet?

Érezte, hogy Dmitri közelebb húzódik hozzá, érezte a testéből sugárzó melegséget. Elakadt a lélegzete; a fülledt éjszakai levegő most mintha megtelt volna erotikával.

Milyen furcsa. Pedig ő nem az a fajta nő, aki fogékony az ilyesmire. Meg persze nem is az a fajta, akinek kiszárad a torka izmok és tetoválások láttám. Dmitri esetében mégis ez történt.

Hirtelen vágyni kezdett mindarra, amiben sohasem volt része. Ha másképp alakul az élete, most ő is ott lehetne lent a mulatozók között. Talán lettek volna barátai, akikkel jól érzi magát. Talán társat is talált volna, és most ő lenne az a lány, aki hétvégén hozzámegy a férfihoz, akit szeret, és aki viszontszereti. Aki ágyba bújik vele, és egész éjjel a karjában tartja.

Ez a felszabadult ünneplés odalent, a normalitásnak ez a világa ráébresztette, hogy ő mennyire abnormális. És milyen magányos. Egy hang most tisztán és hangosan azt mondta a fejében, hogy nem akar többé hideg és magányos lenni.

Mintha olvasna a gondolataiban, Dmitri átkarolta a derekát, és magához húzta. Ajkai finoman megérintették a fülét, majd azt suttogta:

– Mit szólsz a bulihoz?

– Még soha nem vettem részt ilyenben. Az egyetemen voltak, de mindig kihagytam.

Ahogy Dmitri le-föl simogatta a hüvelykujjával, mintha tűznyomot hagyott volna Victoria derekán.

– Soha nem engedted meg magadnak, hogy játsszál, ugye? Mindig jó kislány vagy?

– Én azt látom – lihegte Victoria –, hogy nem szabad hibáznunk. Mert sokat veszíthetünk. A hibám annyi kárt okozott, hogy azóta nem kockáztatok. És még szerencsém volt, hogy nem zártak ki az örökségből. És a tetejébe Nathan nő volt.

Hol tartana most, ha mindez nem történt volna meg? Ha az a szerencsétlen eset nem ülteti bele a bénító gátlásokat? Ki lenne akkor?

– Előtte milyen voltál? Nathan előtt?

Dmitri rekedt hangja úgy dörzsölte Victoria bőrét, mintha bársonydarabot húztak volna rajta száliránnyal szemben.

– Már nem is emlékszem.

– Próbáld meg.

Dmitri előrehajolt, és Victoria hirtelen a nyakán érezte ajkának erős nyomását. Abban a szempillantásban megmerevedett, a döbbenet teljesen mozdulatlaná tette. Normális esetben oldalra mozdult volna, hogy megállítsa ezt az örületet, de most nem tette: egy helyben maradt, kíváncsian, mi jön ezután.

– Átlagos voltam – felelte bizonytalanul. – Azt hiszem. Ugyanazokra a dolgokra vágytam, mint minden tinédzser: szerelemre, szexre, arra, hogy vonzó legyek. És mivel azt hittem, ezt mind megtaláltam, nem is kerestem tovább. Meggondolatlan voltam, csak a szívemre hallgattam, és megégettem magam. Többé nem szeretnék így járni.

– És van valami, amit akkor elvesztettél, és szeretnéd visszacapni?

A kérdés mélyen visszhangzott Victoria szívében.

– A szenvedélyt.

Azzal, hogy ezt kimondta, mintha kinyitott volna egy ajtót, mely évek óta zárva volt.

Dmitri átkarolta, és elhúzta a teraszkorláttól.